

Overenskomst, gaar man til Taxationskommissionen. Det er en Selvfølge, at man helst vil have saadanne Overenskomster og ogsaa i Reglen vil være villig til at gjøre rundelige Bud med Hensyn til den Sum, der skal betales af Administrationen; det vil i Reglen være paa det Rene i Forveien. Det er nemlig saaledes, at medens man ved nye Anlæg afholder Expropriationsudgifterne af en Konto, der staar paa § 27 i Finantsloven til Arealers Udvidelse m. m., afholde vi paa de Bevillinger, der gives paa Finantsloven, Expropriationsudgifterne af selve Bevillingen, altsaa idet Administrationen forlanger sin Bevilling, skønner den ikke blot over, hvad selve Anlægget vil koste med Skinner, Stationsudvidelser og Lignende, men tillige over, hvad Arealernes Erhvervelse vil andrage, og altsaa har man paa Forhaand dannet sig sit Skjøn over, hvad der bør betales i de paagjældende Tilfælde. Derfor voldter det ingen Vanskelighed for Administrationen at sige: Det og det Bud kunne vi gjøre. Jeg vil i Reglen heller ikke kunne acceptere høiere Bud uden at overskride Bevillingen; altsaa den er i Forveien begrænset, men den anslaaes ret rundelig. Kan man alligevel ikke komme til Forlig, maa man gaa til Taxationskommissionen paa den Maade, jeg har tilladt mig at nævne. Som sagt, jeg er ikke ganske uden Betænelighed ved Bestemmelsen, og kunde man opnaa Enighed, vilde jeg ganske vist have ønsket en anden Bestemmelse, men jeg tror ikke at kunne sætte noget Andet igjennem, og det er af megen Værdi for Administrationen at komme i Besiddelse af Expropriationsbestemmelser for dette Forhold, da det nu er ordnet paa et aldeles urimeligt og uholdbart Grundlag.

Joruden denne Bestemmelse omhandler Forslaget ogsaa Erstatning for Tab i Anledning af Sneffjærme. Jeg skal omtale Sagen lidt i Almindelighed. Det er nemlig saaledes, at oprindelig ved Expropriationer ved Anlæg af Jernbaner tænkte man ikke paa Sneffjærme; senere har man tænkt paa dem, særlig i Sylland, og saa afforderet sig til Rette og i Reglen taget Hensyn til den Skade, der stete ved Sneffjærme, ved en Erstatning een Gang for alle, idet man reiste Sneffjærmene. Det er navnlig her paa Sjælland under den gamle Direktion, at man i mange Tilfælde uden videre reiste Sneffjærme, og hvem der er sagkyndig paa det Omraade og forstaaer sig paa Landboforhold, veed, at der derved paaføres de paagjældende Lodsieiere en ganske overordentlig Ulempe. Man har nu ønsket helst at gaa over til en aarlig Taxation af den Skade, og det kunde synes ret rimeligt. Men det

er et Forhold, som det er praktist umuligt for Administrationen at indlade sig paa efter min Mening; saa skulde man have Joll gaaende der, hver Gang det havde sneet eller var Tøveir, og det var umuligt at gennemføre. Derimod kan jeg ikke se, at der er Noget i Veien for, at man giver en Erstatning een Gang for alle under den Forudsætning, at der ikke ved tidligere Grundafstaelse eller senere Overenskomst er taget særligt Hensyn til saadan Skade." Det er de Ytringer, der bruges i Lovforslaget, jeg her tillader mig at citere. Jeg synes ikke, at det er Andet end ret billigt, at man gjør dette. Med Hensyn til den Maade, Erstatningen skulde udredes paa, er man her gaaet en anden Vej; her er nemlig, som det vil ses, ikke Tale om Expropriation, men kun Tale om en ganske simpel Burdering. Vi have i Lovgivningen en Bestemmelse, som nøie er affopieret her; den findes i Loven af 20de August 1853 om Afstaelse af Jord til Biveie, altsaa en Lov, som er vedtaget af Lovgivningsmagten, og som er anvendt Hundreder af Gange i det praktiste Liv og i Reglen har viist sig ret tilfredsstillende. Der synes at være Rimelighed for, at man tog den Bestemmelse til Rettesnor i dette Tilfælde, og jeg har valgt det, fordi det er et bejndt Forhold, som altsaa kan tages til Maalestof herfor. Derfor har jeg tilladt mig at foreslaa i § 4, at Skjønet og Overskjønnet sker efter samme Bestemmelser, som i Loven af 20de August 1853 om Afstaelse af Jord til Biveie. Jeg vil anse det for heldigt for Administrationen at komme i Besiddelse af denne Lov, og skjøndt jeg, som sagt, har mine Betæneligheder ved Affattelsen af en og anden Paragraf, vil jeg dog sætte Pris paa at se Loven vedtaget.

Rump: Efter den administrative Praxis, som har udviklet sig med Hensyn til Fortolkningen af Forordningen af 1845, er der ganske vist megen Trang til denne Lov, og jeg kan derfor ikke skjønne Andet, end at det maa anses for heldigt, om vi kunne faae den saa snart som muligt. Joraa vidt kan jeg anbefale den. Derimod er jeg ikke meget tilfreds med den Forandring, som Lovforslagets § 2 er undergaaet i det andet Thing med Hensyn til Sammensætningen af Taxationskommissionen. Den høitærede Minister har allerede udviklet, hvori det, ogsaa for ham, Betænelige ligger. Det er en Misforstaaelse, som ligger til Grund for Bestemmelsen, naar man i en Taxationskommission, hvor Staten staar overfor den Private, vil tillægge de interesserede Private Ret til at vælge Medlemmer af Kom-